

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrivm Miracvlorvm Et Historiarvm Memorabilivm Lib. XII

Caesarius <Heisterbacensis>

Antverpiae, 1605

De Clerico, cuius corpus diabolus loco animae vegetabat, cap. 4.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13177

fletus & stridor dentium, & reducto, sic princeps principem affatur; Bibe amice de scypho meo: illò valde reluctantè, cùm nihil proficeret, imò coactus biberet, flamma sulphurea de oculis naribusque eius erupit. Post hoc sic infit: Modò considerabis puteum meum, cuius profunditas sine fundo est, amotoque operimento, eum in illum misit, & remouit. Ecce iste est puteus, in quo eum clericus vidit, sicut prædictum est in distinct. prima, cap. tricesimo-quarto.

CAPVT III.

Non est diu, quòd alter quidam princeps Alemannię mortuus est, post cuius obitum, cùm quidam sacerdos, cui multa bona fecerat, die noctuque lachrymis & gemitu Deo pro illius anima supplicaret, nescio quis sanctorum ei in oratione assistens, ait: Quare tantum laboras pro homine hoc damnato? Nihil enim illi prodest, imò magis obest, quòd anima eius in profundum inferni dimerisa sit. Respondente sacerdote: Domine, multa bona fecit mihi, multum enim illi teneor. Sanctus subjunxit: Cessa pro eo orare, quia anno integro, antequam sepeliretur, mortuus est, cuius corpus malignus spiritus loco animæ vegetabat. Fuerat idem princeps tyrannus maximus, vir magnanimus, modicum habens timoris Domini. **A POLLONIVS:** Non putauit corpus humanum sine anima posse comedere, bibere, vel dormire. **CÆSARIVS:** Simile legitur in vita sancti Patricij Hibernensis Episcopi, de quodam homine, qui aurigam eius occidit, in cuius corpore diabolus multis annis pro anima habitans, cùm ad nutum sancti exisset, corpus corruit, & in puluerem redactum est. Item simile audiui à monacho nostro Gerardo quondam Bonnenis scholastico.

CAPVT IIII.

Clericus quidam tam egregiam & tam dulcem vocem habebat, vt audire illam delicia reputarentur. Die quadam religiosus vir quidam superueniens, & citharæ illius dulcedinem aure percipiens, ait: Vox ista hominis non est, sed diaboli. Cūctis
verò

verò admirantibus, dæmonem adjuravit, & exiuit, cadauere mox corruente ac fœtente: & intellexerunt omnes idem corpus à dæmone diu fuisse ludificatum. **APOLLONIVS:** Non dubito, quin dæmones valde illorum animas torqueant, quorum corpora in præfenti sic ludificant. **CÆSARIVS:** Verum dicis. Nunc reuertamur ad tormenta tyrannorum, quia hæc per occasionem dicta sunt.

CAPVT V.

IN villa Edenig, quæ in territorio Bonnensi est sita, miles quidam nobilis Walterus nomine habitans, erat tam domui nostræ quàm ordini satis obsequiosus. Hic cùm tempore quodam grauiter infirmaretur, solusque jacêret, diabolus illi ad pedes lectuli visibiliter apparuit: erat autê, sicut ipse nobis tetulit, facies eius ad instar simeæ disposita, cornua habens caprina: in cuius aspectu cùm terretur, postea confortatus, ait: Quis vel quid es, vnde venis, vel quid quæris? Respondit mōstrum: Diabolus sum, animam tuam tollere veni. Dicente milite: Recede lector, certè animam meam nō tolles, Christo me cōmendo. Subjunxit ille: Waltere, si mihi consenseris, homagiūque feceris, non solūm incolumitati te restituam, quin etiam super omnem tuam progeniem te ditabo. Respōdit miles: Satis habeo, de diuitijs tuis fallacibus nō curo: vnde ergo tibi thesauri? Infra terminos, inquit, curiæ tuæ, infiniti occultantur. Cum quo cū miles iam loqui delectaretur, ait: Dic mihi vbi est anima domini mei Wilhelmi comitis Iuliacensis nuper defuncti? Respondit diabolus: Nosti castra vicina Wolkenburg & Drachenfels? Noui inquit. Et ille: Per fidem meam tibi dico, si ferrea essent, tam castra, quàm eorum montana, & in illum locum mirterentur, vbi anima VVilhelmi est, antequam supercilium superius inferiori iungi posset, liquefierent. Quo dicto, mox cachinnando subjunxit: Ardor iste, balneum lacteum ei est, in futura, quando corpus suum anima resumet, tunc primūm pœnam debitam recipiet. Requisitus de anima Henrici comitis Seynensis,
respon-